

disse Omstændigheder vilde enhver hyderligere Forskættelse af Kampen kun have tjent til at undergrave, om ikke tilintetgjøre Landets Fremtid. Det var ikke Mangel paa Redebonhed til at bringe endnu større Offre for Fædrelandet, som tilraadede Freden; men I sølte med Os det Ansvar, som den nuværende Slægt har mod Efterkommerne."

Nu kommer den Deel, der er den vigtigste: "Saaledes blev det Vort tunge Lod, at slutte en Fred, som tilintetgjør de skjønne Forhaabninger, med hvilke Vi havde modtaget Kronen, for at bevare den heel og uforkrænket, saaledes som den i Aarhundreder har været baaren af den danske Kongeslægt. Det blev Vort sørgelige Skjæbne, at see Monarchiet deelt og det Land skilt fra os, som fra Oldtiden havde været en Deel af det gamle danske Rige, og som tusindaarige Kampe ei havde formaaet at løsrive derfra. Men haardest af Alt har det været Os, at Dele af selve Kongeriget, og den største Deel af den Befolkning i Slesvig, som med Hjerte og Tunge tilhøre Danmark, have maattet see sig afskille fra Moderlandet og Stammen. Til Eder, hvis Vel fremdeles er Os anbeføet, lyder Vort Kongelige Ord om Fremtidens Haab og om tillidsfuld Virksomhed i Fædrelandets Tjeneste. I ville mindes, at Enighed giver de Svage Styrke, og selv i Ulykken er der en mægtig Kraft til at forene og knytte fastere. I ville eendragtigen slutte Eder om Os til Udførelsen af den Gjerning, som Freden mere end nogen sinde før gjør nødvendig. Med Os ville I arbejde paa Landets Udvikling ved vise Love og ved Benyttelse og Fremme af de rige Hjælpekilder, som Naturen har givet vort Fædreland. Meget er tabt, men dog ikke Haabet; og Fremtiden hører dem til, der alvorligt ville. Som Vi stole paa Eders faste Villie til at fremme Danmarks Vel, saaledes ville I ogsaa stole paa, at dette skal være Maalet for alle Vore Bestræbelser.

Gud velsigne vort Fædreland!"

Nu er det umuligt, at den Konge, der har frebet dette, har kunnet mene, at der i Landet skulde indrettes to parallelle Lovgivnings-Repræsentationer. Det ligger i det parallelt Løbendes Natur, at det albrig kan løbe sammen, ergo er

det at skabe en vedvarende Uenighed skilt i Modsetning med, hvad Kongen her har anbefalet, naar man opretholder Rigsraadet. Siger man saa: Ja, saa kunde jo Kongen have hævet Rigsdagen, saa svarer jeg dertil: at Rigsraadet kun indbefatter Kongeriget i Fællesskab med de andre Landsdele og slet ikke, hvad der angaaer det danske Samsund alene, dets Styrelse og Lovgivning, hvorimod Rigsdagen indbefatter Alt, hvad der er dansk alene, og netop har den samme uforandrede Skikkelse og Form, som den havde, da den i 1849 overtog Kongeriget alene, for at gjenvinde de øvrige Landsdele af Monarchiet, og dengang, da den trostlydlig og med fuldkommen Dpoffrelse afgav en Deel af sin Myndighed, for at det Monarchi kunde blive samlet, der blev indstiftet den 28de Januar 1852. Jeg har allerede henviist til Regjeringens Forslag af 18de November, som efter min Overtydning fuldkomment viser, at den er bleven ved at have den samme Betragtningssmaaade, som dengang den afgav det første Svar.

Naar jeg nu paa denne Maade har søgt at godtgjøre, at enhver Fortsættelse af Rigsraadets Indblanding i den lovgivende Magt her i Kongeriget alene ikke blot er uhelbsvanger, men hviler paa en Misforstaaelse af den positiv bestaaende Lov og den hele Udviklingsrække, som den har gaaet igjennem, saa stiller det Spørgsmaal sig frem, som ogsaa har stillet sig frem for mig, om ikke Hensynet til Forholdene maa bringe til at holde tilbage, og ikke at træde frem i dette Dieblis. For at svare paa dette Spørgsmaal, spørger jeg: hvilke ere disse Forhold? Dersom nu Nogen kunde sige mig, at vi ved at underkaste os en suur Betingelse, naar den blot ikke var uretviis, strax umiddelbart og hurtigt kunde komme ud af denne uhelbsvangre Tilstand, saa kunde man jo finde, at dette Forhold burde bringes idetmindste til moden Overveielse; men dette, siger jeg, kunne vi ikke. Man kan stille Horoskopet, som man vil, saa kunne vi for det Første ikke uden ad en uretviis Wei komme videre, og dernæst kunne vi ikke hurtigt komme videre. Jeg siger: en uretviis Wei; thi den Wei, at tvinge Rigsdagen til uden Overbeviisning, uden alvorlig Prøvelse, uden Frihed at gaae ind paa visse Grundlovsforslag, kan ikke nogen Magt